

ХТОСЬ ТВОРИТЬ КРАСУ КОЛЬОРАМИ

«Відкрита, чуйна душа - ось що по-справжньому надиhaє в мистецтві», - писав Олександр Бестужев. Справді, аби створювати на папері барвисту красу, треба мати не тільки талант, а й світлу душу, яка повсякчас випромінює добро...

Аліна Поліщук,
студентка гуманітарно-педагогічного коледжу

5 лютого 2014 року як ніколи було людяно в приміщенні районної бібліотеки, що на масиві Таращанський, де проходило чергове засідання клубу «Промінь надії» Академії пенсіонерів. Адже воно, як з'ясувалося, виявилось незвичайним – до пенсіонерів завітали викладачі та студенти відділення образотворчого мистецтва КЗ «Білоцерківський гуманітарно-педагогічний коледж», які підготували та провели майстер-

клас із петриківського розпису.

Захід розпочала заступник директора з виховної роботи коледжу О.В.Косьяк, яка звернула увагу на значення краси в житті людини. Оксана Валентинівна зазначила, що кожен творить красу по-різному: хтось - словом, інший - звуком, а дехто - кольорами, і запропонувала присутнім віднайти ще одну грань власного таланту, взявши участь у майстер-класі народного розпису під керівництвом викладачів образотворчого мистецтва Олени Трохимівни Шульги й Валентини Леонідівни Козаченко та їх вихованців – студентів IV курсу

Навчали всіх однаково, але роботи в академістів вийшли всі різні

спеціальності «Образотворче мистецтво» - Ірини Праведної, Аліни Долін та Олени Чмир. Вони подарували присутнім цікаву розповідь про історію виникнення петриківського розпису, підготували слайд-шоу, аби створити відповідну атмосферу народження барвистого дива.

За декілька хвилин приміщення бібліотеки перетворилося на справжню майстерню народного розпису, де панували її величність Творчість та неймовірне емоційне піднесення, яке повсякчас підсилювалося звучанням народних пісень в акапельному виконанні.

Під керівництвом майстринь присутні спершу проаналізували прийоми виконання елементів петри-

ківського розпису, а потім отримані знання застосували на практиці. Як результат – за годину навіть ті, хто й не сподівався на успіх, могли продемонструвати власні роботи, виконані технікою петриківського розпису.

А справжньою окрасою заходу став виступ студентського хору Білоцерківського гуманітарно-педагогічного коледжу (керівник Аліна Петрівна Андреева), який виконав пісні «Привітальна», «Моя рідня». Добробуту, здоров'я та стабільності академістам побажали студенти піснею «Дай Бог...».

Хочеться вірити, що завдяки таким незабутнім зустрічам зв'язок між старшим та підростаючим поколіннями стане значно міцнішим.

Виступ студентського хору Білоцерківського гуманітарно-педагогічного коледжу

У РОМАНСІ СПІВАЄ ДУША...

У кого з нас, кому за 50, 60..., не бринить душа, коли вслухаємося в мудру, сердечну пісню, коли чуємо ніжні слова. В такі хвилини хочеться любити й вірити, сподіватися і прощати. Тому й було прийнято рішення в клубі «Криниця життя» провести вечір «золотого» романсу «Сьогодні Муза в серці править бал», послухати ніжні пісні, звернутися до спогадів і мрій.

Фрагмент заходу за участю членів клубу «Криниця життя». Куратор Теляна Шкаранда

Люсія Ковалінська,
член клубу «Криниця життя»

Ось так народився наш клубний усний журнал, який складався із трьох сторінок: український романс, російський та циганський.

Усі знають, що слово «романс» походить з іспанської. В Іспанії, на відміну від церковних пісень, які завжди виконували латиною, світські пісні співали в супроводі гітари

іспанською мовою. А ліричні пісні про кохання співали і прості селянські дівчата, і панночки. Але не всі чули, що український романс бере початок саме у XVIII ст.

Романси були й авторські, і народні. Наприклад, невідомий український автор створив романси «В чарах кохання», «Не питає, чого в мене заплакані очі». Ці популярні романси виконувалися і вдома, і на званих вечорах. А на нашому вечорі

Микола Боровик виконав романси «Карі очі, чорні брови», «Гуцулка Ксеня».

Романси «Не питає, чого в мене заплакані очі», «Колокольчик» виконала Любов Гольцева.

Український романс «Ніч яка місячна» Михайла Старицького відомий усім. У житті письменника трапилося така історія: одного разу біля річки він почув, як ніжно, сумовито й так дзвінко співає на березі юна дівчина, струнка, чорноволоса, що стояла босоніж в білій вишитій сорочці, чорній спідниці, викручувала мокру білизну. Це було кохання з першого погляду. Запросив її на вечорниці. Та вона відмовила, бо не мала черевиків, та й не гоже було наймиці гуляти з паничами. З великої любові до дівчини та нерозділеного почуття кохання Михайло Старицький склав вірш і дав йому назву «Виклик». Уперше він був надрукований у журналі «Нива», коли поету виповнилося двадцять п'ять років. Музику написав Микола Лисенко.

Цей чудовий український романс, а також «Бандуристе, орле сизий» на слова Т.Шевченка, муз. М.Маркевича виконав гість клубу Едуард Чайка.

А з якою повагою та захопленням зустріли виступ другого гостя - Олени Осипової. Її неперевершена манера співу заворожила всіх: романс з опери «Наталка Полтавка», «Весільна пісня», «Дорогою длинною» нікого не залишили байдужим.

Дуже цікаво було дізнатися, що з покоління в покоління переходять такі шедеври романсової лірики, як «Вечір на дворі», «Ой ти, дівчино, заручена», «Там, де Ятрань круто

Ольга Руденко та Олена Осипова

в'ється», «Місяць на небі», «Чи я в лузі не калина була». Їх автори давно забуті, а вони – безіменні пісні-романси – живуть у пам'яті народній і бентежать наші душі й сьогодні.

Романс «Ой у вишневому саду» прозвучав у виконанні Віри Паламаренко та Раїси Пелих.

Романс «Як тебе не любити, Києве мій» виконав дует – Ольга Руденко та Олена Осипова. Дуже цікава історія виникнення кращого романсу, який оспівує любов до рідного міста: навесні 1962 р. у державних колах виникла думка, що потрібна лірична пісня про Київ, і міністр культури України доручив створення такої пісні композитору Ігорю Шамо та поетові Дмитру Луценкові. Творча співпраця і багаторічна дружба сприяли написанню таких прекрасних пісень, як «Україно, любов моя!», «Наддніпрянські вечори», «Мріє моя», «Фронтвики», «Осіннє золото», «Романтики». А їхній пісні «Як тебе не любити, Києве мій» судилося стати неофіційним гімном нашої столиці.